

Dániel könyve – Százkilencvenhét】 【.

A próféta kibontakozás: Krisztus második egybegyűjtése és az iszlám eszkatologikus szerepe a Jelenések narratívájában

Jeff Pippenger

2024-04-29

Most azt állapítjuk meg, hogy a hét mennydörgés által jelképezett események egyike Krisztusnak az a munkája, amelyben másodszor gyűjti össze népét, s amelyet 2023 júliusában kezdett meg. A millerita történelem azonosítja, hogy ez a munka az iszlám hadviselésének mint az üzenet háttérének közegében valósul meg.

Az üzenet Jézus Krisztus kijelentése, amely közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt nyitattik fel, ám ez az üzenet a harmadik jaj üzenete által hordozódik (annak összefüggésébe van helyezve). Éppen abban az időben, amikor az Úr 1849-ben másodszor nyújtotta ki a kezét, White testvérő a haragos nemzetek megrendüléséről szólt, amely az iszlám jelképe.

„1848. december 16-án az Úr látomást adott nekem az egek hatalmasságainak megrendüléséről. Láttam, hogy amikor az Úr a Máté, Márk és Lukács által feljegyzett jelek adásakor azt mondta: „ég”, akkor az eget értette, és amikor azt mondta: „föld”, akkor a földet értette. Az ég hatalmasságai a nap, a hold és a csillagok. Ők uralkodnak az egekben. A föld hatalmasságai azok, akik a földön uralkodnak. Az ég hatalmasságai Isten szavára meg fognak rendülni. Akkor a nap, a hold és a csillagok kimozdulnak helyükből. Nem múlnak el, hanem Isten szava rendíti meg őket.

„Sötét, súlyos felhők támadtak és egymásnak csapódtak. A légkör kettévált és visszahömpölygött; azután feltekinthettünk az Orionban levő nyíláson át, ahonnan Isten szava hangzott. A Szent Város azon a nyíláson át fog alászállni. Láttam, hogy a föld hatalmai most megrendülnek, és hogy az események rendjük szerint következnek. Először a háború, a háborúk hírei, a fegyver, az éhínség és a döghalál rendíti meg a föld hatalmait, azután Isten szava fogja megrendíteni a napot, a holdat és a csillagokat, valamint ezt a földet is. Láttam, hogy a hatalmak megrendülése Európában nem az, amint némelyek tanítják, hogy az egek hatalmainak megrendülése volna, hanem a haragvó nemzetek megrendülése.” Early Writings, 41.

A történészek megerősítik, hogy ami 1848-ban megrázta Európa nemzeteit, az az iszlám seregeinek tevékenysége volt, mert prófétaik értelemben ők jelképezik azt a hatalmat, amely megharagítja a nemzeteket. Az Úr azon cselekedetének első tanúbizonyságában, hogy 1840 és 1844 történetében másodszor is kinyújtotta kezét, az Éjféli Kiáltás üzenete megérkezett az exeteri tábori összejövetelre. Onnan 1844. október 22-ig az üzenet árhullámként söpört végig az Egyesült Államok keleti partvidékén. Ezt a mozgalmat Krisztus diadalmas jeruzsálemi bevonulása előképezte, és Krisztust egy számár vitte be Jeruzsálembe.

Az Éjféli Kiáltás üzenete Jézus Krisztus kinyilatkoztatásának teljes prófétai üzenetét képviseli, ám ez a Kinyilatkoztatás a harmadik jaj iszlámjának a nemzeteket haragra gerjesztő összefüggésébe van helyezve, mert az az iszlám hordozza azt az üzenetet, amely Jézus Krisztus kinyilatkoztatása. Jézus Júda törzséből való Oroszlán, és a „szamár” üzenetéhez van kötve.

Júda, téged dicsérnek majd testvéreid; kezéd ellenségeid nyakán lesz; atyád fiai meghajolnak előtted. Júda oroszlánkölyök; a zsákmánytól jössz fel, fiam; lehajolt, letelepedett, mint az oroszlán és mint a vén oroszlán; ki meri őt felriasztani? Nem távozik el a fejedelmi pálca Júdától, sem a törvényhozó lábai közül, míg eljön Siló; és hozzá gyűlnek majd a népek. Megköti számárcsikóját a szőlőtőhöz, és nöstényszamár csikóját a nemes szőlőhöz; ruháját borban mossa, és öltözetét a szőlő vérében: Szemei vörösek a bortól, és fogai fehérek a tejtől. 1Mózes 49:8–12.

Júda által valósul meg „a népek egybegyűjtése”. Krisztus, mint Júda, egyúttal a „Szőlőtő” is, és a „nemes szőlőtő” a „szamár vemhéhez” van kötve. Az Ő „ruháit” „borban” mossák meg, amely „a szőlő vére” volt. Krisztus a Gecsemánéban kezdte ontani a véré, amikor vért verejtékezett, és a Gecsemáné jelentése: „olajprés”. A Gecsemánétól a keresztségig ontotta drága véré, hogy minden embert magához gyűjtsön.

Most van e világ ítélete: most vettetik ki e világ fejedelme. És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok. Ezt pedig azért mondta, hogy jelezze, milyen halállal kell meghalnia. János 12:31–33.

Krisztusnak az a munkája, hogy minden embert Magához vonjon, kétlépcsős folyamat, mert először egybegyűjti „Izráel számkivetettjeit”, majd őket jelként használja fel arra, hogy magához vonja az Ő más juhait.

Én vagyok a jó pásztor; ismerem az enyéimet, és az enyéim is ismernek engem. Amiként az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát; és életemet adom a juhokért. Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatni fognak az én szómra; és leszen egy akol és egy pásztor. János 10:14–16.

A száznegyvennégyezer azok a „juhok”, akik ismerik Őt. A „más juhok” az Ő nyája, amely kijön Babilonból, amikor meglátják és meghallják a zászlót. Mielőtt felemeli zászlaját, vagyis juhait, előbb másodszor is összegyűjti őket. A szent történelemnek ez a vonala összhangban áll Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizenharmadiktól tizenötödikig terjedő verseivel, és ezért összhangban áll a negyvenedik vers rejtett történelmével is. Ez az igaz protestáns szarv vonalát jelképezi, amely a hitehagyott protestáns szarv, a hitehagyott republikánus szarv és Tírusz paráznájának megérkezése történelmén belül halad, közvetlenül a negyvenegyedik vers vasárnaptörvénye előtt. Az igaz protestáns szarv vonala egyaránt jelképezi azt a történelmet és azt az üzenetet is, amelyben a száznegyvennégyezer elpecsételtetik.

„Izráel számkivetettjei” egy olyan vonalat képviselnek, amely ellentétben áll a „csúfolódók gyülekezetével”, amint Jeremiás nevezi őket, illetve a „Sátán zsinagógájával”, amint János nevezi őket a Jelenések második és harmadik fejezetében, ahol a szmirnai és a filadelfiai gyülekezetekhez szól. A filadelfiaiak a Jelenések hetedik fejezetének „száznegyvennégyezerét” jelképezik, Szmirna

pedig ugyanazon fejezet „nagy sokasága”, amelyet senki meg nem számlálhat. Az utolsó napok megváltottainak e két osztálya viszályban áll azokkal, akik hazudnak, és akik a Sátán zsinagógájában vannak, és azt állítják, hogy ők Isten népe, mert azt mondják magukról, hogy zsidók.

Az igaz protestáns szarv vonala abból a vitából áll, amely közöttük és a korábbi szövetségi nép között áll fenn, akik akkor éppen mellőztetnek. Ugyanezen történelmi folyamatban a hűségeselek vitában állnak az elhajlott protestantizmus és a katolicizmus vonalával is. Ez a három vallási entitás a mikro szinten, az igaz protestáns szarv vonalán belül, a sárkányt, a fenevadat és a hamis prófétát jelképezi.

„Láttam, hogy a névleges egyház és a névleges adventisták, Júdához hasonlóan, elárulnak majd bennünket a katolikusoknak, hogy elnyerjék befolyásukat, és így az igazság ellen támadjanak. A szentek akkor egy jelentéktelen, a katolikusok előtt alig ismert nép lesznek; de az egyházak és a névleges adventisták, akik ismerik hitünket és szokásainkat (mert gyűlöltek bennünket a szombat miatt, mivel nem tudták azt megcáfolni), elárulják majd a szenteket, és feljelentik őket a katolikusoknál mint olyanokat, akik semmibe veszik a nép intézményeit; vagyis hogy megtartják a szombatot, és semmibe veszik a vasárnapot.” Spalding and Magan, 1, 2.

Korábban már foglalkoztunk ezzel a szakasszal, és ennek során megállapítottuk, hogy a „névleges egyház” kifejezésnek és a „névleges adventista” kifejezésnek más jelentése és alkalmazása volt abban az időben, amikor White testvérnő e szavakat leírta. A próféták azonban inkább az utolsó napokról szóltak, mint a saját történelmi korukról, ezért ebben a szakaszban az utolsó napok névleges egyháza a hitehagyott protestantizmus volna. A „névleges” szó jelentése: „csak név szerint”.

Az úgynevezett protestáns egyház 1844-ben megszűnt tiltakozni Róma ellen, amikor fellázadt az ellen, hogy hit által belépjen a Szentek Szentjébe, ahol felismerhette volna, hogy a hetednapi szombat az istentisztelet helyes napja. Ehelyett megtartotta a nap imádatát, amely a katolicizmus jegye. Lehetetlen „tiltakozni” Róma ellen — ami a „protestáns” szó egyetlen meghatározása —, ha elfogadtad az ő hatalmának jelképét, amelyet a római egyház ismételtén úgy azonosított, mint annak bizonyítékát, hogy hatalmában áll a Bibliában az istentisztelet napját a hetednapi szombatról vasárnapra megváltoztatni.

A „névleges adventisták” azok, akik magukat hetednapi adventistáknak vallják, ugyanakkor Júdással is azonosítatnak, aki annak a tanítványnak a jelképe, aki elárulta hitvallását. A névleges Hetednapi Adventista Egyház gyűlölni fogja a „szenteket”, és azok a szentek akkor „ismeretlen néppé” „lesznek”. Gyűlölnek az ismeretlen szenteket „a szombat miatt”, azon igazság miatt, amelyet nem tudnak „megcáfolni”. White testvérnő történetében a szombat igazsága a hetedik napi szombat volt, de ez az utolsó napok szombat-igazságát jelképezi, amelyet nem lehet megcáfolni, és ez az a tanítás, amelyet a laodiceai Hetednapi Adventizmus először elvetett az 1863-ban tanúsított lázadásában. Ez a tanítás volt az első alapvető igazság, amelyet William Miller felfedezett, és az Adventizmus azon alapigazságait jelképezi, amelyekben a névleges adventisták megtagadják a járást, amint azt Jeremiás régi ösvényei ábrázolják. Ez a szombat-igazság a Leviticus huszonhat

„hétszerese”.

A valódi protestantizmusnak a Filadelfiából és Szmirnából álló vonalát azok árulják el, akiket Júdás jelképez. Júdás háromszor egyezett meg Jézus elárulására, ily módon azonosítva egy fokozatos árulást, amely megelőzte a keresztet, és ott teljesedett be. Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizenhatodik verse a vasárnaptörvényt jelképezi, amelynek előképe a kereszt volt. Ezért a tizenhatodik vers vasárnaptörvényéhez vezető versekben, amely ugyanaz, mint a negyvenegyedik vers vasárnaptörvénye, egy háromlépcsős árulás szakad az utolsó napok szentjeire. Az árulás abban az időszakban történik, amikor az Úr másodszor gyűjti össze végidei zászlaját.

És lesz ama napon, hogy Isai gyökere zászlóul áll majd a népeknek; hozzá folyamodnak a pogányok, és az ő nyugodalma dicsőséges lesz. És lesz ama napon, hogy az Úr másodszor nyújtja ki kezét, hogy visszaszerezze népe maradékát, amely megmarad Asszíriából, Egyiptomból, Pathroszból, Kúsból, Élám-ból, Sineárból, Hamátból és a tenger szigeteiről. És zászlót emel a nemzetek előtt, összegyűjti Izrael számkivetettjeit, és egybegyűjti Júda szétszörtjait a föld négy széléről. Efraim féltékenysége is elmúlik, és Júda ellenségei kivágattatnak; Efraim nem lesz féltékeny Júdára, és Júda nem háborgatja Efraimot. Hanem rászállnak a filiszteusok vállára nyugat felé; együtt kifosztják a kelet fiait; ráteszik kezüket Edómra és Moábra, és Ammón fiai engedelmeskednek nekik. Ézsaiás 11:10–14.

Ézsaiás e szakasz történelmi háttérét a tizedik versben az „ama napon” kifejezéssel jelöli meg. Ennélfogva az az „ama nap” a tizedik verset megelőző versekben került azonosításra. Amikor ezt a sajátos prófétai elbeszélést visszakövetjük egy olyan utalásig, amely lehetővé teszi számunkra annak meghatározását, hogy mikor van az az „ama nap”, a tizedik fejezet első verséhez jutunk.

Jaj azoknak, akik igazságtalan rendeleteket hoznak, és terhes végzéseket írnak elő. Ézsaiás 10:1.

White testvér e vers „igazságtalan rendeletét” a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénnyel azonosítja:

„Bálványszombat állíttatott fel, miként az aranyszobrot felállították Dúra mezején. És amint Nabukodonozor, Babilon királya, rendeletet adott ki, hogy mindazokat, akik nem borulnak le és nem imádják ezt a képet, meg kell ölni, úgy kihirdettetik majd, hogy mindazok, akik nem tanúsítanak tiszteletet a vasárnap intézménye iránt, börtönnel és halállal büntettetnek. Ily módon az Úr szombatja lábbal tiportatik. De az Úr kijelentette: »Jaj azoknak, akik hamis rendeleteket hoznak, és terhes végzéseket írnak, amelyeket elrendeltek« [Ézsaiás 10:1]. [Sofóniás 1:14–18]” Manuscript Releases, 14. kötet, 92.

Az Úr népének másodszori összegyűjtésének összefüggése a közelgő vasárnapi törvény válságának történelmi keretébe van helyezve, mert Ézsaiás a tizedik fejezet tizenkettedik versében arról beszél, hogy az Úr befejez egy munkát népe között, mielőtt végrehajtó ítéletét elhozza a hamis rendeletre, amely a vasárnapi törvény.

Azért léssen úgy, hogy amikor az Úr elvégzi minden munkáját a Sion hegyén és Jeruzsálemen, meglátogatom Asszíria királyának kemény szívéből fakadó gyümölcsét és fennhéjázó

tekintetének dicsőségét. Ézsaiás 10:12.

A „Sionon és Jeruzsálemen véghezvitt munka”, amelyet az Úr „elvégez”, mielőtt a pápaság büntetése a vasárnap törvény idején megkezdődik, a száznegyvennégyezer elpecsételése. Ezékiel könyve kilencedik fejezetében a férfi az íródeáki tintatartóval végigmegy Jeruzsálemen, és jelet helyez azokra, „a kik sóhajtanak és nyögnek mindazokért az útalatosságokért, a melyeket cselekesznek a földön” és az egyházban. Ez a munka magában foglalja azt a folyamatot is, amelyben az Úr másodszor összegyűjti Izráel elszéledtjeit. Összegyűjti őket a föld négy szegletéről, és a „föld négy szeglete” nyolc földrajzi terület által van jelképezve. A nyolcas a fenevad képe próbájának jelképe, ezáltal azonosítva, hogy azok végső összegyűjtése, akik a zászlóvá lennének, abban az időszakban megy végbe, amikor a fenevad képe próbája véghezvitetik a földön.

Az az egység, amelyet az jelképez, hogy „Efraim” „nem irigykedik Júdára, és Júda” „nem háborgatja Efraimot”, akkor következik be, amikor Júda ellenségei kivágattatnak. Prófétai értelemben a korábbi szövetségi nép, amelyet Júdas, vagy a Sátán zsinagógája, vagy a csúfolódók gyülekezete, vagy a millerita történelem protestánsai, vagy Krisztus történetének zsidói képviselnek, az első csalódáskor „kivágattatik”. Amikor Jeremiás ugyanezt a történelmet ábrázolja, azt az utasítást kapta, hogy soha nem térhet vissza a csúfolódók gyülekezetébe, jöllehet azok visszatérhetnek hozzá, ha a megtérést választják.

2020. július 18-tól a vasárnapi törvényig az Úr másodszor gyűjti egybe utolsó napi népét. A világ minden tájáról gyűjti össze őket, egy olyan időszakban, amikor befejezi teljes munkáját Júdán és Jeruzsálemen. E pecsételési időben Isten utolsó napi népe ismeretlen lesz, mindazonáltal egy hármassal fog szembesülni, amely ellenzi munkájukat.

A katolicizmus a hármassal fenevada, és egyik leánya az az osztály, amelyet White nővér névleges egyházként azonosít. Ők képviselik a hamis prófétát. A névleges laodiceai adventisták, akiket Júdas jelképez, ebben az ábrázolásban a sárkányt jelentik. Az 1863-as lázadást az ókori Izráel lázadása példázta az első Kádésnél, amikor úgy döntöttek, hogy elutasítják Józsué és Káleb üzenetét, és visszatérnek Egyiptomba. Egyiptom a sárkány jelképe.

Embernek fia, fordítsd orcádat a fáraó, Egyiptom királya ellen, és prófétáld ellene és egész Egyiptom ellen. Szólj, és mondd: Így szól az Úr Isten: Íme, ellened fordulok, fáraó, Egyiptom királya, te nagy sárkány, aki folyóid közepette fekszel, aki ezt mondtad: Enyém a folyóm, és magamnak készítettem azt. Ezékiel 29:2, 3.

A kádési lázadás a tizedik próbatételt jelentette abban a vizsgálati folyamatban, amely Egyiptomból kihozott választott nép elvetését és halálát eredményezte; ugyanakkor előképe volt annak a végső próbatételnek is egy olyan vizsgálati folyamatban, amely a filadelfiai millerita adventizmusra 1844. október 22-én szakadt, és az 1863-as lázadással zárult le. Az ősi Izráel történelmének legvégén a zsidók „kiáltanak: »Vidd el, vidd el, feszítsd meg őt!« Pilátus monda nekik: »A ti királyotokat feszítsem meg?« A főpapok felelének: »Nem királyunk van, hanem császáruk.«” Az első lázadásban és az utolsó lázadásban is a korábbi szövetségi nép a sárkány jelképét (Egyiptomot és a pogány Rómát) választotta királyául.

2020. július 18-án „Júda ellenségei” „kiirtattak”, és felállíttatott a száznegyvennégyezer temploma. Már csak annyi maradt hátra, hogy a templom megtisztíttassék, előkészítve a szövetség Követének hirtelen eljövételét az Ő templomába. A millerita történelem temploma negyvenhat év alatt építtetett fel 1798-tól 1844-ig. Az 1844. április 19-i első csalódáskor a protestánsok kivágattak, és a Sátán zsinagógájának, a csúfolódók gyülekezetének, Róma egyik leányának részévé lettek. Attól az időponttól 1844. október 22-ig tisztulási folyamat ment végbe annak előkészítéseként, hogy a hűségeselek Krisztust kövessék a Szentek Szentjébe, hogy Ő véghezvigye istenségének az ő emberségükkel való egyesítésének munkáját.

A valódi protestáns szarv története, amely másodszor gyűjtetik egybe közvetlenül a jogtalan rendelet előtt, hogy az legyen a zászlójel, amelyet Isten arra használ, hogy Babilonból kihívja az Ő másik nyáját, ugyanabban az időszakban zajlik, amelyben a hitehagyott republikánus és protestáns szarvak egyesülnek, lelki paráznaságot követnek el, és így egy testté, vagy egy templommá lesznek, amely a fenevad képe. Isten temploma ezzel egyidejűleg Krisztus képét formálja.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

Az az ige, amely az Úrtól Jeremiáshoz lett, mondván: Állj meg az Úr házában kapujában, és hirdesd ott ezt az ígét, és mondd: Halljátok az Úr ígét, ti mindnyájan, Júdáéi, akik e kapukon bementek, hogy imádjátok az Urat. Így szól a Seregek Ura, Izráel Istene: Jobbítsátok meg útjaitokat és cselekedeteiteket, és lakozni engedlek titeket e helyen. Ne bízzatok hazug beszédekben, ezt mondván: Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez! Mert ha valóban megjobbítjátok útjaitokat és cselekedeteiteket; ha valóban igazságot szolgáltatottok ember és felebarátja között; ha nem nyomorgatjátok a jövevényt, az árvát és az özvegyet, és nem ontotok ártatlan vért e helyen, sem nem jártok idegen istenek után a magatok vesztére: akkor lakozni engedlek titeket e helyen, azon a földön, amelyet atyáitoknak adtam öröktől fogva mindörökké. Íme, ti hazug beszédekben bíztok, amelyek nem használnak. Vajon loptok, gyilkoltok, paráználkodtok, hamisan esküsztok, a Baálnak tömjéneztek, és más istenek után jártok, akiket nem ismertek; és aztán eljöttök, és megálltok előttem ebben a házban, amely az én nevemről neveztetik, és ezt mondjátok: Megszabadultunk, hogy mindezeket az utálatosságokat cselekedjük? Vajon ez a ház, amely az én nevemről neveztetik, rablók barlangjává lett-e a ti szemetekben? Íme, én is láttam, azt mondja az Úr.

Hanem menjetek csak el most az én helyemre, amely Silóban volt, ahol nevemet kezdetben lakoztattam, és lássátok meg, mit cselekedtem azzal népemnek, Izráelnek gonoszsága miatt. Most pedig, mivel mindezeket a dolgokat cselekedtetek, azt mondja az Úr, és szóltam nektek, jó reggel szólván, de nem hallottátok; hívtalak titeket, de nem feleltetek: azért úgy cselekszem ezzel a házzal, amely az én nevemről neveztetik, amelyben ti bíztok, és azzal a hellyel, amelyet nektek és atyáitoknak adtam, amiképpen Silóval cselekedtem. És elvetlek titeket színem elől, amiképpen elvettem minden testvéreteket, Efraimnak egész magvát. Azért ne könyörögj e népért, se kiáltást, se imádságot ne emelj értük, és ne járj közben nálam: mert nem hallgatlak meg téged. Nem látod-e, mit cselekszenek Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin? Jeremiás 7:1–17.